

MÓRICZ JÁNOS

Kiemelkedő argentin kutató és Amerika történelme felülvizsgálatának előfutára.

EURÓPAI NÉPEK AMERIKAI EREDETE

Előszó

Manapság, az elért tudományos és kulturális vívmányok ellenére, a különböző nemzetek fegyverek útján rendezik vitás kérdéseiket és ebben a helyzetben egyedül maradtunk, nincs senki ezen a földön, aki fel merné emelni a szavát a gyengébbik fél eltiprása ellen. A fegyverek parancsolnak, és az erősebb élvezi a saját igazát.

Ennek ellenére, oly sok szenvedés és nélkülözés után végre megtalált minket egy fénysugár, fenséges reménység egy olyan nemes érzelmekkel bíró nép számára, mint a miénk.

Kutatók és tudósok járják a világ legeldugottabb szegleteit az ember, az emberi faj eredetét keresve.

Így tehát, ezekben a végzetes pillanatokban, amelyeket a hazánk most átél, folyamatos fenyegetettség árnyékában, megjelenik egy hang, hogy tisztázza, hogy Ecuador, melynek gyökerei az ősi Kítu Királyságig nyúlnak vissza, évezredek keresztül a Föld kulturális központja volt. Pontosan ebből a bölcsőből terjedt ez a kultúra, melyből Amerika és a Föld egyéb népei ma is táplálkoznak.

Megtiszteltetés tehát bemutatnunk a nagy ecuadori nép számára Móricz Jánost, a kiváló argentin kutatót, aki kutatásai által egyike volt azoknak, akik a legtöbbet tették a történelem előtti ember megismeréséért. Azon kutatásai által, melyeket Amerika különböző országaiban vitt véghez, és amelyek végül is, hál'Istennek, itt Ecuadorban, az 1965-ös esztendőben teljesedtek ki.

Móricz János argentin kutató rendkívüli felfedezései nemzetközi visszhangra leltek és mostanáig megmozgatták a nemzetközi tudományos központok fantáziáját, mivel ezek a felfedezések alapjaiban forradalmasították a történelem előtti időkről létező elképzeléseinket.

Emiatt alapvető fontossággal bír, hogy a történelemről, filozófiáról, vallásról, stb. létező ismereteinket alaposan felülvizsgáljuk.

Miközben ezeket a sorokat írjuk a kiváló argentin kutató, Móricz János „Európai népek amerikai eredete” című tanulmányát bemutatva, nagy büszkeséggel tölt el minket, hogy ezen munka segítségével Ecuador bármely atom-, hidrogén-, vagy akármilyen más bombánál sokkal hatalmasabb, sokkal nemesebb és sokkal maradandóbb hatást eredményező fegyvert kap a kezébe, miután Amerikai és a világ nemzeteinek sorában kulturális szempontból a legelőkelőbb pozícióba lép.

Guayaquil, 1968. április 15.

Történelmi Tudományok Egyesülete
(„La Asociación de Estudios Históricos”)

Egy „Szék” (silla) birtoklása, beteljesítendő funkciójából kiindulva, ünnepélyes kereteket kölcsönzött használója számára. Ezt az egész világon elterjedt ősi „magyar” szokást még mindig követik a magas beosztású közigazgatási méltóságok előmenetele során: elnöki székként, ill. különösen a tudományos akadémiákon, amikor is új testületi tagok felvételére kerül sor, akik elfoglalnak egy ilyen széket. Ugyanilyen eredetűek pl. a küldöttek által elfoglalt székek..

A Guayaquil Városi Múzeum fényképei

Az amerikai kontinens kizárása a népek kultúrtörténeti eseményeinek sorából a fő oka annak, hogy jelenleg torzult ismeretekkel rendelkezünk a történelem előtti időkről.

A népek és kultúrák eredetével kapcsolatos komplex problémák nem lelhetnek megoldást, mivel az amerikai kontinens kimaradt mindig a földgolyót érintő vizsgálatok sorából. Bolygónkon a történelem előtti népek mozgásban voltak, egymással cserélődtek és alakították így ki a mai kulturális sokszínűségünket.

Emiatt, a történelem előtti időkkel kapcsolatos aktuális kutatásainkból fájdalmasan hiányoznak azon népekkel kapcsolatos globális ismeretek, amelyek ezen időket alakították és a kultúrát elterjesztették.

A tetten érhető zűrzavart még tovább fokozzák az ebben a témában folytatott tudományos kutatások, amelyek mindegyikével kapcsolatosan napi szinten jelentenek be új felfedezéseket. Ma, egy valamirevaló régésznek legalább egy, de lehetőség szerint inkább több olyan kultúrát kell tudnia felmutatni, amelyet ő fedezett fel. Ráadásul, ebben a féktelen versengésben semmi mást sem keresnek, mint fazekakat, edényeket, stb. azért, hogy a főzéssel, színvilágunkkal, kézművességünkkel, metszési-, domborműves-, csiszolási-, stb. technikáinkkal kapcsolatos nyomokat találjanak, vagy legalább valamilyen új vonatkozást a korábban már katalogizált kultúrákkal kapcsolatban.

„Az amerikai kontinens anyanyelve a magyar.”

Ezáltal viszonylag kicsi területen sikerült több száz kultúrát feljegyezni. Ezen még az sem változtat, hogy valójában senkit sem hozott az izgalomba, hogy kétszer jegyeztesse be ugyanazt. Egy hasonlattal élve, ez olyan lenne, mintha két külön terméknek ismernénk el ugyanannak az autónak egy olyan verzióját, amelyet a mi kontinensünkön gyártottak és a motorja elől van és egy olyan verzióját, amelyet az

ellenlábaink gyártottak és a motorja hátul foglal helyet. Ez olyan lenne, mint XIV. Lajos stílusát összekeverni más népek kultúrájával. Nos, ez történik mostanság.

Nem jobb a helyzet a nyelvészeti kutatásokat illetően sem, miután 396 különböző nyelvet írtak össze az amerikai kontinens egy darabján és ezeket önkényesen osztották fel csoportokra és azokon belül is további alcsoportokra. Emiatt a nyelvészeti térképen még ma is alig ismert amazóniai régiók tűnnek fel, kicsiny területeken a különböző nyelvek és nyelvjárások olyan túláradó bőségét tapasztalhatjuk, hogy olyan benyomásunk támad, mintha minden fa mögött más – más nyelvet beszélnének.

Az embernek az amerikai kontinensre történő feltételezett érkezésével kapcsolatban meglepő egyhangúság tapasztalható, ugyanis mindenki elfogadja a Bering-szoroson keresztül történő vándorlás elméletét.

KULTURÁLIS EGYSÉG

Az amerikai kontinens csodálatos kulturális egységet mutat, amely kiterjed Polinéziára, Melanéziára és Mikronéziára is. Ennél távolabbra, a napéjegyenlőségi vonalon túlmenően, megfigyelhető még Indiában és alsó-Mezopotámiában, ill. Közép-Európában és az Ibériai-félszigeten is.

Az ember ezen, a Nap által bejárt utat követő vonal mentén teremtette meg a történelmét és ettől a vonaltól északra és délre egyre fokozottabban csökken az őskori nagy kultúrák hatása.

Amerika őslakói ugyanezt, a Nap által bejárt utat követték hosszú tengeri vándorlásaik során. Az ősi népek a napéjegyenlőségi vonal mentén figyelhették meg azon csillagképeket, melyek ezen a hosszúsági körön egyszerre látszanak. Nappal a Nap útját követve hajóztak.

A négy őselemmel – föld, víz, levegő és tűz – kapcsolatos kivételes tudásuk tetten érhető abban, hogy csak az amerikai kontinensen emeltek templomokat ezen elemek tiszteletére és a kontinens történelem előtti népeinek kulturális egységét megerősíten-

dő, a négy templom közül kettő a déli- és kettő az északi féltekén található.

A tengeráramlatok és a kedvező szelek ismeretében, valamint a hajózás szempontjából fontos legkiválóbb anyagok birtokában az óceánt átszelő vándorútjaik nem kétes kimenetelű mutatványok, hanem mindennapos utazások voltak, annak ellenére, hogy sok időt vettek igénybe.

Az amerikai népek gazdag tengeri múlttal rendelkeznek, mely megjelenik a mondáikban. Egészen a legutóbbi időig bonyolítottak utazásokat csónakjaikon a Csendes-óceán partjai mentén, Tumbuktól, Guayaquil-től Panamáig és Mexikóig, és vittek magukkal több száz tonnányi terhet.

Kiválóan ismerték és kezelték az óceánok átszelésére alkalmas hajókat.

Ugyanezek a népek egészen mostanáig egyetlen olyan jelet sem hagytak hátra számunkra, amely arra engedne következtetni, hogy a kontinensre történő érkezésük során át kellett volna kelniük a Bering-szoros jégmezőin és jégtábláin. Ha ez így lenne, akkor ez az esemény bizonyára kitörölhetetlen nyomokat hagyott volna a hagyományaikban és legendáikban. Ehhez azt is figyelembe kell vennünk, hogy ez még ma is tiszteletreméltó vállalkozásnak számítana még egy nagyon jó felszereléssel rendelkező és az útjának végcélját világosan ismerő expedíció számára is.

KULTURÁLIS KIRAJZÁS AMERIKÁBÓL KIINDULVA

Bolygónk kulturális összetettségének vizsgálatakor mindenképpen vissza kell szolgáltatni az amerikai kontinensnek az őt megillető rangot és elismerni azon népek vándorlása kapcsán játszott szerepét, amelyek örökségül hagyták ránk mai kultúránk sokszínűségét.

Az Andok hegláncainak magas csúcsai kimagasló kultúrákat rejtenek, amelyek elhelyezkedésük által, ill. a ritka levegő miatt még ma is – gyakorlatilag elérhetetlen helyeken kialakított teraszainak példáján keresztül – azt bizonyítják számunkra, hogy egy jelentős civilizáció túlélte a

vízözön végzetes napjait az Andok hegláncainak magasabb csúcsait koronázó városokban és erődökben.

A vízözönnek a Föld számos más pontján akadtak túlélői, azonban az azt megelőző kultúrák bölcsője az amerikai kontinensen volt és ez bizonyítja, hogy ezek a kultúrák innen terjedtek szét a világban.

Krisztus előtt 7 – 8 ezer évvel egy andokbeli nép csónakjaival partra száll Alsó-Mezopotámiában és leteszi a kultúra alapjait, mely később elterjed és más népek is felveszik, akik egyúttal tovább is adják az így megszerzett ismereteket. Ez a nép a Sumér (Sumir, Shumir) nevet kapta. Ismerik a képírást, majd később az ékírást is, emiatt úgy tekinthetünk rájuk, mint az emberi történelem előfutáira. Bölcsőjüket még mindig nem találták meg, és az általános vélekedés szerint a nagy ázsiai sivatagos vidékekre teszik származási helyüket, mint ahogy a középkori krónikák teszik ezt egyébként az összes nép származását illetően.

A sumér nép Amerikából származik és erről a kontinensről hajózza érte el Alsó-Mezopotámiát. Ecuador Azuay, Cañar és Loja nevű megyéiben még ma is fennmaradtak a Sumer, Zumer, Shumir, Sumír és Zhumir.

Peru észak részén, Libertad tartományban található egy, a sivatagi homok által betemetett romváros, Chan Chan. Nagyjából 20 km² területű. Az eltelt idő és a természeti erők, valamint az ember által véghezvitt pusztítások ellenére az ősi város a még ma is látható öntözőcsatornáival és díszített falaival példát szolgáltat a tudatos várostervezésre, melyet nagyon gyakran nem tudunk felfedezni a mai modern városainkban. Chan Chan és uralkodó kulturális irányzata sumér eredetűek. Kiemelkedő díszítőművészeti gazdagságának, aranyművességének, temetkezési szokásainak, pecsétjeinek, a város urbanisztikai koncepciójának hű mását figyelhetjük meg Alsó-Mezopotámiában.

Részlet a családfából, mely világos bizonyítékát adja a magyar és az amerikai prekolombián-, ezen belül is leginkább a mai Ecuador területén fellelhető szokások és hagyományok egyezőségének.

A Guayaquil Városi Múzeum fényképe

A KÉT ŐS

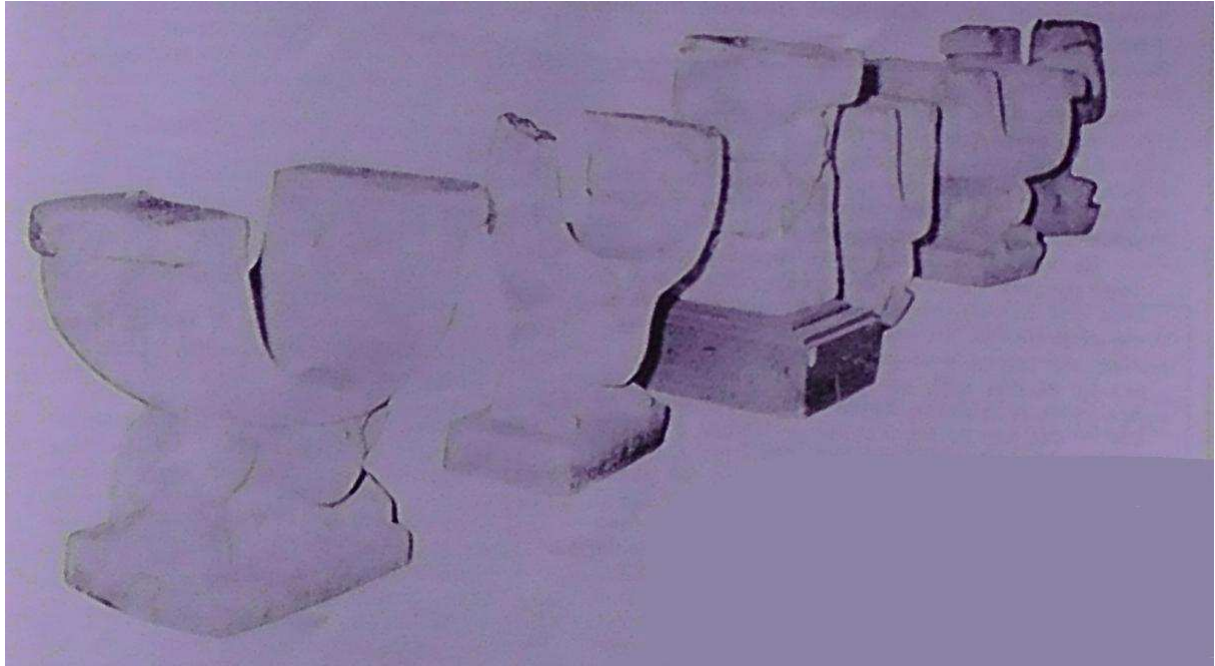
Indiában, Alsó-Mezopotámiában, Ázsiában és Európában sok olyan nép található, amely az amerikai kontinensről származik, ahonnan némelyik már jó pár ezer évvel ezelőtt elvándorolt és új környezetében eltávolodott mind nyelvi, mind faji gyökereitől. Eközben mások, akik később hagyták el a kontinenst, jobban megőrizték ősi nyelvüket és amerikai eredetű szokásaikat.

Ezen népek között található a magyar is, amely jelenleg Európában, a Kárpát-medencében él. A magyar nép saját magát két őstől, Gógtól és Magógtól eredezteti, hagyományaik szerint őshazájuk a „Világ közepében” helyezkedik el. Ezt a hagyományt még ma is őrzi Quito városa, amely úgy nevezi magát, hogy „a Világ közepe”, egyszersmind nevében hordozza az ősök örökségét, mivel történelme az ősi Kitu Királyságra vezethető vissza, amely a magyar nyelvben annyit tesz, hogy „két ős”. „Kit” = két és „us” = ős. A mai magyar nyelvben tehát ez annyit tesz, hogy „Két-ős”.

Ecuador egyik legnagyobb városa, Guayaquil nevében egy szép és jelentős emléket hordoz. Ősi, „Uaya’ nevéből kiindulva a helyes etimológiai alakja: „u” = régi, ősi, ó és „aya” = anya, a régi magyar nyelvben. Tehát, megfelelője az „Ó-anya”, a mai magyarban.

Amerika helység- és személynevei még ma is őrzik az ősi magyar megnevezéseket. Ez leginkább az olyan területeken érhető tetten, ahol az elnevezések még mindig az eredeti formában maradtak fent, mint pl. Bolívia, Chile, Peru, Ecuador, Kolumbia, Venezuela, Mexikó, stb. de egy háttér tanulmány szerint találunk ilyeneket egészen Ushuaia-tól a Bering-szorosig.

A híres Quisquis kapitány, aki ellenállt a spanyol hódításnak – a kiejtésbeli torzulás ellenére – egyértelműen magyar nevet visel: „quis” = kis. Helyesen, a mai magyar nyelvben annyit tesz, hogy „Kis-kis”.

MANTA VÁROSÁBAN TALÁLHATÓ SZÉKEK

A „Manta” szó eredete a „Jokay” (Jókai) volt, ez a vezetéknev egy jeles, XIX. századi magyar íróhoz kötődik. A magyar nyelvben a spanyol „silla” megfelelője a „Szék” és a régi időkben minden közigazgatási tisztséghez, vagy méltósághoz tartozott egy ilyen „Szék”, egy olyan ülőalkalmatosság, amelyből hivatalukat gyakorolhatták. A „Székek” a hivatalnok hierarchiában elfoglalt pozíciójának függvényében különböztek egymástól, amely pozíciókat világosan fel lehetett ismerni a székek alsó felén látható szimbólumokról. Minden méltóságot, ill. tisztségviselőt még ma is a „Szék”-kel együtt emlegetnek Magyarországon, pl. a polgármesteri szék, a bírói szék, stb.

A Guayaquil Városi Múzeum fényképe

„Ecuador a Föld középpontja és már az ismeretlen időkben is annak kulturális központja volt.”

Az Inka Birodalom fővárosa, Cusco, vagy Ccosco neve megfelel egy település nevének, mely a magyarországi Veszprém megyében található és a kissé homályba vesző írásmód szerint Usko vagy Osko nevet visel, melynek jelentése: „us” = ős és „cu” = kő, azaz „Ősi kő”.

„Őszentsége, VI. Pál számára a Kolumbiába vezető következő útja során kiváló alkalom adódik, hogy visszaszolgáltassa Amerika múltját, amelyet a tudósok elvettek tőle.”

Ecuadorban, még napjainkban is léteznek olyan bennszülött törzsek, akik az ősi magyar nyelvet beszélik, többek között az ún. „színes indiánok”, akik Santo Domingo de los Colorados környékén élnek. Ez a kis népcsoport érintetlenül őrizte meg hagyományait és ősi nyelvét annak ellenére, hogy a Quitot és Guayaquil összekötő országút-hoz közel élnek.

A Santiago, Cayapa és Onzole folyók határvidékén élő cayapa népcsoport körében is fennmaradt az ősi magyar nyelv, ugyanúgy, mint más olyan törzsek esetében, akik a civilizációtól elvonultan élnek az Andok keleti lábainál, valamint Amazóniában.

Az Amerikában, elszigetelt népcsoportok által még ma is beszélt ősi magyar nyelvet sokkal könnyebben érti meg olyasvalaki, aki ismeri a XIX. század eleji nyelvújítás előtti magyar nyelvet, vagy élt Magyarországon olyan vidékein, ahol az „ó” helyett az „u”, ill. a „e” helyett az „i”, stb. magánhangzót használják még ma is. A régi helység- és személyneveket egész Indiában, Alsó-Mezopotámiában, de leginkább Magyarországon találjuk, ezeken a tájakon az óceánt átszelő utazások révén jelentek

meg, mint ahogy az történt a spanyolokkal is, akik lefedik az amerikai kontinenst és akik szintén tengeren át érkeztek a földrészre.

Indiában mindig is léteztek nagy létszámú magyar csoportosulások, amelyek folyamatos kapcsolatot tartottak fenn az amerikai földrésszel, erre vonatkozóan találunk utalásokat Indiában, az Avesztákban, Puránákban, Rigvédákban, (szanszkrit szent iratok). Ezeket a magyar csoportokat általánosságban fehér hunok, kunok, heftaliták, szakkák, kmerek névvel illették. Még a Kr. u. VIII. században is India egy nagy része ismét a fehér hunok királyságának fennhatósága alá került.

Éppen ezért a magyar kutatók elsősorban Indiában kutakodtak, ahol energiájuk nagy részét fordították kutatásra anélkül, hogy a magyar nép eredetére bukkantak volna, és ahol elárasztották őket a semmiből egyszer csak előkerülő és aztán nyom nélkül hirtelen eltűnő népek titokzatos történeteivel. Ugyanezt az utat választották a baszk kutatók, akik szintén Indiáig követték népiük eredetének nyomait anélkül, hogy magyarázatot találtak volna népiük eredetére, amely egyébként szintén amerikai.

A baszkok ugyanabba a rasszba és nyelvi nemzetségbe tartoznak, mint a hunok.

„Ecuador Közép-Amerikában található. Ezt teljes mértékben igazolja az egyenlítői vonal. Több ezer éve már erről ismerszik meg.”

A Kr. u. VIII. században, egy magyar nép, a karák, akik királyi szkíták voltak visszatértek Indiába és építettek egy flottát, amellyel visszatértek a régi magyar őshazába.

A kara nép titokzatos eltűnése aggodalommal töltötte el a kutatókat, akik tudták, hogy a kara nép megtalálásával megoldhatják a magyarok eredetének problémáját, miután ők visszatértek az őshazájukba.

A történelem előtti időkkel kapcsolatos kutatásaimat követve, 1965-ben érkeztem Ecuadorba, ahol tudomásomra jutott, hogy az ecuadori történészeket és kutatókat foglalkoztató egyik legnagyobb kérdéskör a kara („Cara”) nép titokzatos érkezése a tengeren át a Kr. u. VIII. században, melynek bizonyítékait a Manabí tartományban található Caraquez-öbölben (Bahía de Caraquez) találták meg. Juan de Velazco történész szerint a karák érkezése kapcsán felmerülő egyik legnagyobb kérdőjel az „o” magánhangzó megjelenése, mely azelőtt ismeretlen volt és helyette az „u” hangot használták, ahogy egyébként teszik ezt még mai is sok helyen Magyarországon. Juan de Velazco (1727 – 1792): Az ősi Quitoi Királyság története („Historia del Antiguo Reino de Quito”) – Quito – Ecuador 1946.

„Amikor kiderül az igazság az amerikai kontinens történelméről, Ecuador visszakapja a nemzetek sorában az őt megillető rangot.”

Az indiai írásos emlékek rendkívül részletesen szólnak arról, hogy a kunok valódi őshazája Amerikában található, ahová rendszeres tengeri utazásokat tesznek.

A *Tod Krónikái* 250. oldalán szerepelnek az alábbiak: „Bappa, annak tudatában, hogy lefektette dinasztiája alapjait”, visszatért Transzocéániába, a szkíta khomanok (kunok – magyarok) valódi őshazájába, ahonnan ősei, „Kaniska és Kanaksen” származnak.

Kolumbia bennszülött lakossága egyértelműen kun, tehát Kolumbia őslakói a szkíta kunok.

Az indiai krónikák a maják említésén túlmenően, azt is mondják, hogy kiváló építésszek, akik Transzocéániából érkeztek. India ősi városai, Mohendzsodáró és Harappa ennek megcáfolhatatlan bizonyítékai.

A történelem előtti időket érintő kutatások nem fejlődhettek tovább amiatt, hogy

egyrészt az amerikai földrész teljes mértékben kimaradt a kulturális egység kialakulásával és a földön történő elterjedésével kapcsolatos kutatómunkából, másrészt nem vettek tudomást a népek szájhagyományairól és legendáiról sem, így az egészen merő tudományellenes kitaláció jelleget kölcsönöztek.

Említhetnénk Schliemann példáját, akiről azt tartják, hogy a Homérosz által összegyűjtött és leírt szájhagyományokat követve fedezte fel Tróját, és akinek a munkásságát utólag a fantázia szülöttjének minősítették, és ami a mai napig tartó patthelyzetet szült. Nagyon sok nép, mint pl. a magyar, amely igazi történelmét mitológiájában őrzi összegyűjtve, megtalálta volna már saját gyökereit, ha nagyobb figyelmet szentelt volna hagyományainak és szokásainak, amelyeket a felmenőik évezredekken keresztül őriztek. Ipolyi Arnold: *Magyar Mythologia* – Budapest 1853.

Gyakran megfigyeltem, hogy a látszólag tudományos kutatásoknak a legkisebb közülük sincs a valósághoz és a valós történésekhez.

Egy nagyon szomorú és sajnálatos esemény árnyékolja be az amerikai földrész spanyolok általi meghódítását, méghozzá az, hogy a Spanyol Korona, amely annak idején tisztában volt Amerika igaz történetével, de – valószínűleg politikai megfontolásokból fakadóan – elejét vette a Kolombusz által tett valódi felfedezés kitűdésének.

A Spanyol Korona, miután hatalmát bebiztosította, hermetikusan lezárta az „Újvilág” határait és úgy döntött, hogy az ott megtalált nyelvi és kulturális nyomokat eltünteti, de ezzel egyidejűleg saját maga gerjesztette az „Újvilággal” kapcsolatos hírverést.

Ezzel a politikai húzással még máig is tartó zűrzavart okozott és eltorzítja a valóságot, egyszersmind elhomályosítja a kutatók látását.

Amikor a spanyol kutatók az ibér néppel – ahonnan az általuk lakott félsziget kapta a nevét – kapcsolatos kutatásaikban

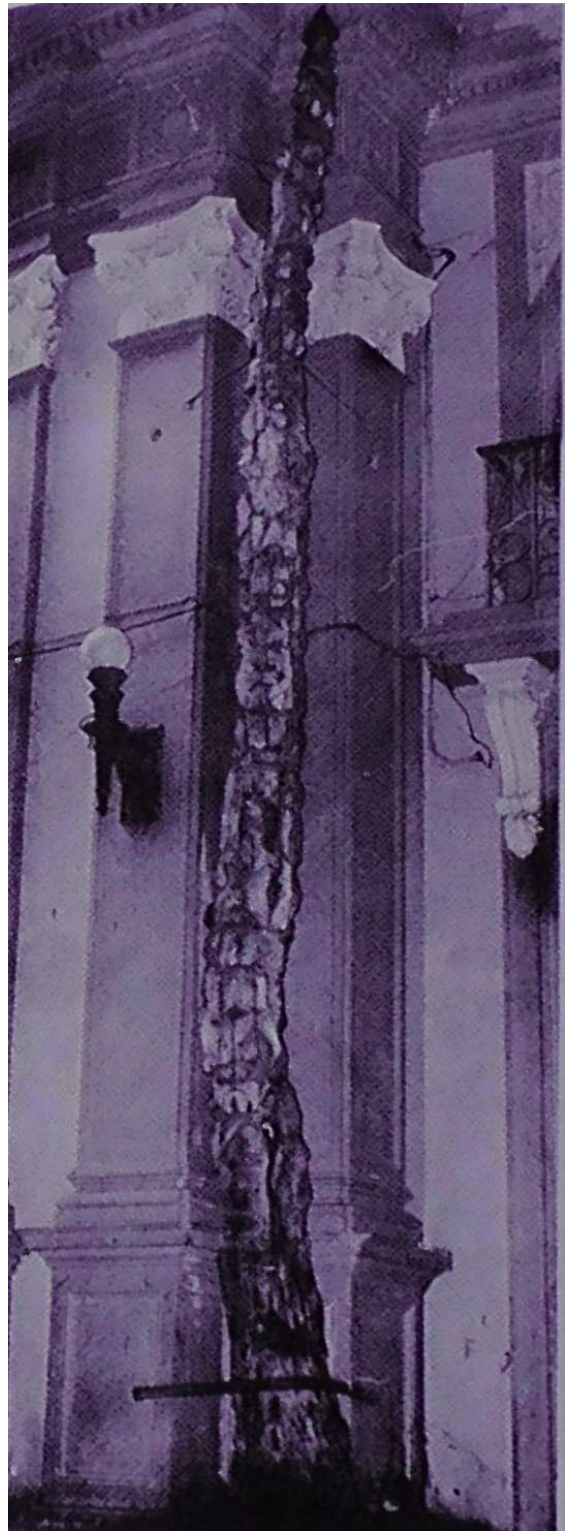
elmerülnek, megerősíthetik, hogy népük gyökere Amerikába nyúlik, és az Amerikában teremtett zűrzavar és pusztítás pont annak a népnek a bölcsőjében zajlott le, amelynek saját kultúrájukat köszönhetik.

Bármily buzgón is próbálták elrejtteni, találni azért olyan értékes dokumentumokat Amerikában, amelyek ezen események valódiságát bizonyítják.

A QUITÓI EGYHÁZMEGYEI ZSINAT

1593-ban, Őminenciája Fray Luis López de Solís püspök, amikor még csak 60 év telt el Benalcázar Quitoba történő érkezése óta, rendeletének harmadik fejezetében rendelte el az egyházmegye igazgatósára: „Tapasztalatunk szerint a püspökségünkben a nyelvek sokfélesége létezik, amelyek sem a Cuzco, sem az Aymará nyelvet nem ismerik és beszélik, és hogy a keresztény tanokban ne szenvedjenek hiányt, le kell fordíttatni ezen nyelvekre a Katolikus Kátét és a Gyónásokat. Nos tehát, az utolsó Megyei Konzílium által elrendelt parancsok végrehajtásáról történő meggyőződésünkben, tájékozódván a legjobb nyelvekről, amelyek ezen céljainknak megfelelnek, úgy gondoljuk, hogy ezt a munkát az alábbiak vonatkozásában és ezekre figyelemmel kell elvégezni: Alonso Nuñez de San Pedro és Alonso Ruis munkáját a síkvidéki és atallán nyelvekre, Gabriel de Minaya írásait cañar és puruai nyelvekre, a Könyörületesség Rendjének tagja Fray Francisco de Jerez írásait pasto nyelvre és Andrés Moreno de Zúñiga és Diego Bermudes presbiter írásait quillaisinga nyelvre.” Az 1593-as Egyházmegyei Zsinat – (az eredetét itt őrzik) Jijón y Caamaño Múzeum Könyvtára („Museo Biblioteca Jijón y Caamaño”) – Quito – Ecuador.

J. Jijón y Caamaño – Az andok-közi és a nyugati Ecuador („El Ecuador interandino y occidental”)

CSALÁDFA

A Guayaquil Város Önkormányzata épületének folyosóján található ez a „leszármazási fa”, melyet magyarul családfának hívunk, miután Magyarországon a hagyományok a mai napig megőrizték a család eszméjét, a nagy családet és nemzetét, melyek együtt alkotják a magyar népet.

A Guayaquil Városi Múzeum fényképe

A Katolikus Káté és a Gyónások fentebb említett fordításait elkészítették, de azokon a nyelveken, amelyekre lefordították – és amelyek a magyar nyelv különböző dialektusai – sohasem terjesztették a keresztény hitet Amerikában. Ellenkezőleg, mikor a Spanyol Korona értesült Óminenciája Fray Luis López de Solís püspök dicséretre méltó kezdeményezéséről, nyelvcserét rendelt el, melyet könyörtelenül végre is hajtottak, ahogyan az a Parancsok Könyve és Királyi Okiratokban („*Cartas de Ordenes y Cédulas Reales*”) áll.

A XVII. század végéig a puruhá (magyar) élő nyelv volt, egészen addig, amíg 1692 november 29-én Fray Nicolas de Guevara y Castañeda, egy Szent Ferenc rendi páztor a Királyi Törvényszék Elnöke – Don Mateo Ponce de Leon – parancsát („*Ordenes del Presidente de la Audiencia Real*”) tartalmazó levélben – amelyben elrendelték a Királyi Okiratokban („*Reales Cédulas*”) a spanyol nyelv oktatásával kapcsolatosan megparancsoltak végrehajtását – írtaknak engedelmessé, jegyzetet adott ki az alábbi tartalommal: „Nagyobb erőfeszítést kell tenni a puruhák esetében, akár büntetés terhe mellett, hogy megtanulják a spanyol nyelvet, a puruhák túlnyomórészt nem beszélnek az általános inka nyelvet, csak az anyanyelvüket.” Fray Francisco M. Compte: *Az Ecuadori Angyal Rend Tiszteletreméltó Férfiúi* („*Varones Ilustres de la Orden Seráfica en el Ecuador*”). 1. kötet, 298. oldal – Quito 1885.

AZ INDIÁK KRÓNIKÁSAI

Az Indiák krónikásai között sokan voltak olyanok, akik az amerikai földrész spanyol meghódítása alatt történő eseményeket próbálták elbeszélni, ügyelve azon események valós visszaadására, amelyeknek szemtanúi voltak. Közöttük meg kell említeni a Prédikátorok Rendjének („*Orden de Predicadores*”) tagját, Fr. Gregorio García atya nevét. Fray Gregorio de García hosszú éveken át kutatatta az indiánok eredetét és írt egy érdekes

és szórakoztató könyvet az „Újvilág” indiánjainak eredetéről. Miután hosszasan elemzi a különböző teóriákat és lehetőségeket, kijelenti, hogy az indiánok tulajdonképpen szkíták, hunok, kunok, magyarok stb...

Fray Gregorio García hosszú éveket töltött az ecuadori cañari indiánok között, ezek után meglepőnek tűnik, hogy annak ellenére, hogy a nyelvészeti és eredet-problémák kutatásának szentelte magát, mégsem írt többet, néhány utalásnál a helyről, amelyet a leginkább ismert.

A könyv 1729 – es madridi kiadásának előszava megemlíti az olvasó számára, hogy Fray Gregorio García művének javára néhány „kedvező” változtatást tettek a szövegben, azonban ez az, amit a leginkább meg lehet kérdőjelezni. Aki alaposan tanulmányozza ezt a kivételes nagyságú művet, nem kételkedhet benne, hogy cenzúra törölte a nemkívánatos részeket.

„Amerika történelem előtti ideje megismerésének kulcsa az ősi magyar nyelvben keresendő.”

Ennek ellenére a mű tanulmányozásra érdemes, és idézni fogok belőle néhány részletet, mely segítséget nyújt a hunok, kunok, magyarok megismerésében, akik bennszülött amerikai népek, és akiket Fray Gregorio García olyannyira jól ismert.

Fray Gregorio García: *Az Újvilág indiánjainak eredete* („*Origen de los indios del Nuevo Mundo*”), *Nyugat-Indiák - Madrid 1729*

IV. Könyv, XI. Fejezet.

A szkítákról és más, tőlük származó nemzetekről, akik Kelet és Észak felől népesítették be a Nyugat-Indiákat.

Eme feltevés elsődleges oka a hun nép hihetetlen sokasága, akiknek a neve elterjedt a legyőzött nemzetek sorában. A kezdetben 7 hordából álló nép lélekszáma

egészen 108 hordáig, vagy családig emelkedett és ezért nevezték őket Nikeforosz Calixtonál Chagano-nak, azaz Hét Nép és Hét Égöv vagy Tartomány Királyának („Rey de Siete Gentes y Siete Climas o Regiones”). Nyelvük a magyar volt és Cedreño „Moageres”-nek nevezi Gordas, a Boszporusz Hunjainak Királya testvérét, aki a Királysággal együtt emelkedett fel.

Mondják, hasonló eredettel bírnak a tatárok is, akik tulajdonképpen szkíták, mindnyájan 7 törzsből, hordából, vagy családból eredtek. Mindannyiuk eredete ide vezethető vissza, akik előzőnlőtték Európát, akik Krantzio szerint utolsóként elhagyva Szkítiát Kelet felé vándoroltak és akiket „Mogorének” hívtak, ami nem nagyon különbözik a „magyar”-tól, vagy a „hun”-tól és a tulajdoneveik is hasonlóak, ahogyan Hornio állítja (282. oldal).

IV. Könyv, XII. Fejezet.

Azokról az okokról, melyek miatt a hunok és a szkíták Keletről a Nyugat-Indiákra vándorolhattak.

„Pachamac-ban, Peruban, az US-APA-t imádták, mint az Univerzum teremtményét, alkotóját és magasztalóját.”

„Úgy gondoljuk, hogy a hunok, avarok, tatárok, mogulok, pártusok és a hunokkal keveredő más népek nagyobb számban és időben közelebb érkeztek meg és úgy tűnik, hogy a hunok Ázsia távoli partjain éltek, közel a Mogul Birodalomhoz, ahol Kunad („Cunad”) és Ung tartományok találhatóak, ez utóbbinak a lakosai a hunok, az előbbinek pedig a kunok („Cunado” vagy „Cunadano”), ahogy Magyarországon is hívták őket.” (291. oldal)

„Funotian, „h” hanggal lágyan kiejtve Hunotian tartomány, Unchia neve Tuchanhoz, a Quivira-val szomszédos falu nevéhez hasonló. A Huyronokkal, Szkítákkal – akikről Vicente Bellocacente is említést tesz – kapcsolatban senki sem kételkedhet afelől, hogy ők a Huronok, Kanada 5 nemzetségé-

ből származó indiánok, akik közül a legfontosabb nemzetség a Carragouba volt. Szintén ez a helyzet az ún. Semleges Indiánok („Indios Neutras”) Unotisaston népével, akiknek a neve „Hun”-nal kezdődik.

A barbár Ur indiánok neve Garcilaso szerint egyértelmű eltorzítása a “Hun”-nak. Olyannyira meg voltak elégedve a nevükkel, hogy ha megkérdezték őket, hogy ők emberek-e, a kérdésre tagadólag felelve, azt válaszolták, hogy ők “Urok”. Ugyanez elmondható az Uruburingákról, a Zurirukról és más brazíliai, ill. Iungas indiánokról. A Chonchok azonosak a Chunchokkal és a Contalok kínaiaknak (“Chinos”) tűnnek, és Alanoknak, akiknek a nevét összekeverték. Az Ungarokat helyenként Univarosnak is nevezik és akik Jornandes szerint szintén a hunok leszármazottai.

A Brazíliában található Unitan neve a hunoktól származik, akik a Magellán-szoros környékének irányából népesítették be a területet, és itt található az Enn indiánok 5 nemzetsége, akik szintén a hunok leszármazottai.” (291. – 292. oldal)

„Cananeo király – akit csak úgy hívtak, hogy „az Igazságos” – alapította és keresztelte a várost és annak templomát Solyma névre”, amely megegyezik Jeruzsálem ősi nevével és amelyet a görögök Hierosolyma névvel illettek. Később Dávid elűzte a kánaánitákat és a saját törzsét telepítette a helyükre. Nemcsak hogy elfoglalták a templomot, hanem magukévá tették a kánaániták ősi történelmét is. Nos, innen származik az a tévhit, hogy a zsidók beszélnek róla és keresik is rasszuk elveszett törzseit Amerikában. Ezek a törzsek pedig léteznek, ők a cañarik, akiket Palesztinában kánaániták néven ismertek, és akik nem héberek, hanem magyarok.”

Erdélyben, az ősi magyar tartományok közül az egyiket Három Szék Vármegyének hívják. A közigazgatási központosítás szempontjából a városokat Szék-Városnak – ami annyit tesz, hogy a „székek városa” –, ill. Szék-Helynek, azaz a „székek helyének” nevezik. Magyarország fővárosának neve Budapest, székesfőváros.

A Guayaquil Városi Múzeum fényképe

„Az *Ierva Hipice* növényt – amelyet már *Plinius* is említ és amellyel kapcsolatosan kétséges, hogy *Theoparato* éppen ezt a növényt említi a *Növények története* című írásában – a szkíták a szájukban hordozták és 48 órán át sem éhséget, sem szomjúságot nem éreztek, egy kis lótejből készült sajttal pedig kibírták 12 napig. A kettő keverékéből, *Hipace* néven állították elő a kancatej legsűrűbb részét, amelyen megélték fakupákból fogyasztva a folyadékot, és a habját vajnak hívták, ahogyan *Hippokratész* említi. Kortársa, *Hérodotosz* részletesebben írja le. Szintén említésre kerül az *Ierva Alima* vagy *Alimo*, mely megszünteti az éhérzetet, amely érdekében az indiánok – más növényekkel egyetemben – a kokacserje levelét rágszállták, és amelynek engedélyezése – ahogyan *Garcilaso* is említi – meglehetősen körülményes volt *Peruban*, mivel az általa kölcsönzött erőt sokáig ördögtől valónak gondolták. (296. oldal).

Marcel Brion: Attila élete („*La vida de Attila*”), spanyol változat – *Lius Armiñan* – *Ediciones Ares* – *Madrid* 1958 – *Spanyolország*

A HUNOK

„Kicsik, formátlanok, vad kinézetűek voltak, az arcuk sárga, lapított és szörtelesen. A fegyvereik különösek, a nyelvük érthetetlen, a látványuk taszította a latin népeket. Honnan érkeztek ide? A közhiedelem úgy tartotta, hogy valamelyik, a föld másik részén elhelyezkedő ország szülőttei.”

„Kutatjuk a múltat, hogy megelhessük azt, hogy honnan jöttünk és hová tartunk. Nem élhetünk tovább egy homályos és torzított történelemmel, amelyben feledésbe merülnek népek és nemzetek, akik történelmi pillanataikban az emberiséget gazdagították kulturális örökségükkel.”

„Hosszú karjaik voltak, hatalmas törzsük, lapított arcuk, amelyben szúrós tekintetű szemeik ravasz és kegyetlen villámokat szórtak. A koponyájuk – melyet gyermekkorban egy pántokkal ellátott vasszerkezettel eldeformáltak – előrenyúlt és az arcuk szörtelesen volt, mivel az orcájukba barázdákat vájtak, hogy a szőr ne nőhessen. Szőrmébe öltöztek és azzal is díszítették magukat, lábukon bőrből készült szandált hordtak. Ezek a vad tekintetű, kistermetű emberkéek *Ázsia* és *Európa* összes népét rettegésben tartották. (10. oldal)

„Elérkezett az idő arra, hogy visszaadjuk ezen népek méltóságát azáltal, hogy igaz történelmüket megismerjük.”

A kínai krónikák gyűjtötték cselekedeteik emlékét.

„Időnként megjelentek a dinasztia életében és ezek az alkalmak mindig rövid ideig tartottak, de annál fergetegesebbek voltak, a történészek titokzatos eredetűnek gondolták ezeket a különös teremtményeket, akik *Kuel* – *Fongból*, a szellemek országából érkeztek. Fajuk számos, független törzsre oszlott, a legfontosabb közülük – melyet egy ősi uralkodó család kormányzott – a *Duna* síkságon lakott.” (14. oldal)

KULTURÁLIS ÖRÖKSÉGÜNK

A világ számára *Amerika* nagylelkű kulturális adalékot szolgáltatott, amely ma örvendetes módon elterjedő félben van az egész *Földön*, és amely civilizációnk fejlődésének alapjait teremtette meg. Ezen érdemek többé már nem maradhatnak méltatlanul elismerés nélkül.

Politikai okok többé már nem szólhatnak közbe, amelyek a múltban valóban megmondták, hogy mi az igazság egy nép, dinasztia vagy királyság múltjáról. Ma mindenek előtt a valóságban ténylegesen megtörtént eseményeknek kell érvényre kerülniük, ahogyan a népek állandó moz-

gása összekovácsolta történelmünket és hagyta ránk ezt a kulturális örökséget.

Az ember felemelte tekintetét a csillagokra és többé már nem kell sötétségben létezve hagynia ezt a kis földgolyót, hisz ez a saját lakhelye, amelyen évezredek keresztül az emberiség történelmét a harcok, a vér és a tűz írta.

Ezt a történetet a világ minden nemzetének meg kell ismernie és a Nap, amely

megvilágította az utat ezen rettenthetetlen amerikai népek előtt, jobban fog fényleni azon a napon, amikor a világ nemzetei az Andok hegláncainak fenséges csúcsai között megpillantják azt az őshazát, amely oltalmat nyújtott annak a kultúrának, amelynek mindannyian örökösei vagyunk.

Buenos Aires, 1967. július

MEGJEGYZÉS: Ebben a tanulmányban a szöveg margójára elhelyeztünk fényképeket és grafikákat, mivel azt gondoljuk, hogy ezek hatékonyan egészítik ki az eredeti verziót. A beillesztett részeket az eredeti művet jegyző szerző cikkeiből és kiadványaiból vettük.

Történelmi Tudományok Egyesülete
(„La Asociación de Estudios Históricos”)
